

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΓ' - ΤΕΥΧΟΣ 49 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

Θεοφάνεια στο λιμάνι του Πόρτο-Λάγος.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

Η Ίεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξε τὴν 7η Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸν ἀπὸ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ.κ. Ἱερῶνυμο.

Ἡ ἐνθρόνιση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἐγένετο τὸ Σάββατο 16 Φεβρουαρίου στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν, παρουσία τῆς Ἱεραρχίας, ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς πολιτειακῆς καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, ἡ θεολογικὴ κατάρτιση, ἡ μακρὰ ποιμαντικὴ πείρα, ὁ σεβασμὸς στὸ συνοδικὸ σύστημα καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμοὺς προοιωνίζουν τὴν διακονία τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, στοιχεῖα ποὺ διαφαίνονται ἀπὸ τὸν ἐπιβατήριό λόγο του.

“Δὲν ἔχω νὰ καταθέσω προγραμματικὲς δηλώσεις. Ἄλλωστε αὐτὲς εἶναι ἤδη διατυπωμένες ἅπαξ καὶ μὲ

περισσὴ σαφήνεια ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ χάραξη τῆς πορείας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἡ λήψη τῶν ἀποφάσεων, ἡ ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν ἄλλων ζητημάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀρμοδιότητα ἡ Ίεραρχία, ὀφείλουν νὰ εἶναι καρπὸς συνεργασίας τῶν μελῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι συναποφασίζουν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι μὲ ἥθος συ-

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ ΜΘ'

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
κ.κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΤΗΛ.: 2541022505 - 2541028305

FAX: 2541025581

Συντακτική Έπιτροπή

Πρωτοπρ. Γεώργιος Αναγνωστόπουλος
Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Γκουτζίνης
Ἀρχιμ. Παντελεήμων Μουτάφης

Φιλολογική Έπιμέλεια

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανος

Σχέδια

Γιάννης Μενεσιδης

*Στὰ κείμενα διατηρεῖται
ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων*

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**

Διεύθυνση

Περιοδικό **“ΔΙΑΚΟΝΙΑ”**
Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης & Περιθεωρίου
Τ.Θ. 270, Τ.Κ. 671 00 ΞΑΝΘΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “ΤΕΛΕΙΑ + ΠΑΥΛΑ”
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΟΔΟΣ ΜΠΡΩΚΟΥΜΗ 31 ΞΑΝΘΗ
ΤΗΛ.: 2541024536, FAX: 2541075110
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ: 1ο χλμ. ΞΑΝΘΗΣ-ΚΑΒΑΛΑΣ
ΤΗΛ.: 2541071178

ΑΡ. ΚΩΔΙΚΟΥ 2321

νοδικό. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὡς πρόεδρος ἔχει καθήκον νὰ διασφαλίζει τὴν λειτουργία τοῦ συνοδικοῦ συστήματος καί, ὡς πρῶτος μεταξὺ ἴσων, νὰ εἶναι ὁ ἐγγυητὴς τῆς εὐρυθμῆς λειτουργίας του.

Ἡ ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων εἶναι σήμερα τὸ μεγάλο ζητούμενο. Ἰδιαίτερα καθὼς ἡ παγκόσμια κοινότητα στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία καὶ προσδοκᾷ λόγο καινούργιο καὶ διαφορετικό, μαρτυρία καὶ ἔμπρακτη συμβολὴ στὴν ἀντιμετώπιση τῆς προκλητικῆς σύγχρονης πραγματικότητας.

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἔχουσα ἐπίγνωση τῆς Ἱστορίας τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας καὶ τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας φέρει βαρῖα τὴν εὐθύνη ἐπὶ τῶν ὤμων της γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ διαφυλάξει τὰ παραδεδωμένα ὅσον ἀφορᾷ τὴν σχέση της καὶ τὴν συνεργασία της μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Ἡ Ἐκκλησία πορεύεται μέσα στὴν ἱστορία καὶ στὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ ἀντιστρατευθεῖ πρὸς κάτι ἢ κάποιον ἀλλὰ νὰ προσλάβει τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσει”.

Εὐχόμεθα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μέγας Ἀρχιερεὺς Κύριος νὰ ἐνισχύει καὶ στηρίζει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμον στὴν νέα εὐθυνοφόρο διακονία του εἰς τὸ πηδάλιο τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΜΝΗΜΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Κοιμήθηκε στις 5:15 τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας 28 Ἰανουαρίου 2008 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸς Χριστόδουλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ μάχη γιὰ τὴν ζωὴ πὺν ἔδωσε ἐπὶ ἑπτὰ μῆνες μὲ σθένος, πίστη καὶ ὑπομονή.

Θλίψη καὶ συγκίνηση προκάλεσε ἡ φυγὴ του σ' ὄλο τὸν Ὁρθόδοξο κόσμο. Χιλιάδες ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος ἔσπευσαν νὰ ἀποτίσουν φόρο τιμῆς στὸν Προκαθήμενο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, νὰ ποῦν τὸ τελευταῖο ἀντίο στὸν “δικό τους Χριστόδουλο”, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔλεγαν. Νὰ ποῦν τὸ τελευταῖο “χαῖρε” σ' αὐτὸν πὺν κατάφερε νὰ μιλήσει στὶς καρδιές ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δίδαξε μὲ τὸν τρόπο πὺν ἀντιμετώπισε τὴ δοκιμασία του καὶ στήριξε πολλοὺς ἀνθρώπους πὺν βρίσκονται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Στὴν πρωτοχρονιάτικη Ἐγκύκλιο, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κύκνειο ἄσμα του, μιᾶ γιὰ τὴν ὑπέρβαση τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καὶ γιὰ τὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀντιστάσεις πὺν πρέπει νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέσα του σὲ μιὰ ἰσοπεδωτικὴ τῶν πάντων ἐποχῇ.

“Ἄν ὑπάρχει κάτι στὴ ζωὴ μας πὺν δὲν τιθασσεύεται, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀέναη κίνηση τοῦ χρόνου. Τὸ σήμερα γίνεται χθὲς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὸ αὔριο σήμερα καὶ χθὲς. Κι ἐμεῖς παρασυρόμεθα πρὸς τὸ τέρμα τῆς πορείας μας, ἐκόντες ἀκο-

ντες παρακολουθοῦντες τὰ γεγονότα πὺν περνοῦν ἀπὸ μπροστά μας, χωρὶς ἀναστρέψιμη ἐλπίδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν θνητῶν. Κι ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πὺν δὲν ἔχουν ἀκόμη βρεῖ τὴν ἀπάντηση στὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου. Τὴν ἀπάντηση τὴ δίδει μόνο ἡ χριστιανικὴ πίστη”.

“Σταθεῖτε ὄλοι ὄρθιοι στὶς ἐπάλληξες σας καὶ μὴ ξεπουλήσετε τὰ πρωτοτόκιά μας. Διδάξτε στὰ παιδιά σας τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν ἐβίωσαν οἱ ἀείμνηστοι Πατέρες μας. Ὁ λαὸς μας ξέρει νὰ ὑπερασπίζεται τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια του. Τὸ ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἀποδείξει. Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξει καὶ πάλι. Ἀντίσταση καὶ Ἀνάκαμψη. Γιὰ νὰ ξαναβροῦμε ὅ,τι ἔχουμε χάσει, γιὰ νὰ ὑπερασπισθοῦμε ὅ,τι κινδυνεύει”.

Στὴν τελευταία μου ἐπίσκεψη, παραμονὲς Χριστουγέννων, τοῦ εἶπα: Μακαριώτατε, μᾶς διδάξατε περισσότερο αὐτὴν τὴν περίοδο μὲ τὸν λεβέντικο, χριστιανικὸ τρόπο ἀντιμετώπισεως τῆς δοκιμασίας σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γι' αὐτὸ.

Στὴν ἐξόδιο Ἀκολουθία προσευχηθήκαμε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του καὶ στὸν τάφο του στὸ Ἀΐ Κοιμητήριο τῶν Ἀθηνῶν μεταφέραμε χῶμα ἀπὸ τὴν γενέτειρά του τὴν Ξάνθη μὲ τὴν ὀλόθερμη καρδιακὴ εὐχὴ νὰ εἶναι Αἰωνία του ἡ μνήμη καὶ ἔλαφρὸν τὸ χῶμα πὺν τὸν σκεπάζει.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

“ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ”

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου
Ἱεροκήρυκος

Η ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἔχει τὶς καταβολές της στὴν εὕρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἑλένη, γεγονός που τιμᾶται στίς 6 Μαρτίου. Γύρω ἀπὸ τὸν Τίμιο Σταυρὸ ὑφαίνεται ἡ διδασκαλία, ἡ ζωὴ, ἡ πράξη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἱερός ὑμνογράφος πολὺ εὐστοχα ἀποκαλεῖ τὸν Σταυρὸ ὡς καύχημα καὶ δόξα, ὁμορφιὰ καὶ ἔκπληξη ὠραιότητά τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν.

Διερωτᾶται ὅμως κανεὶς, πῶς μπορούμε νὰ προσεγγίσουμε εὐλαβικὰ καὶ σεβαστικὰ τὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ σὲ μιὰ περιορρέουσα ἀτμόσφαιρα ἀπολυτοποίησης τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, ἀποθέωσης τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐξορισμοῦ κάθε μεταφυσικοῦ καὶ ὑπέρολογου ἴχνους ἀπὸ τὴν σύγχρονη πραγματικότητα;

Ἄραγε μὲ ποιές φιλολογικῆς καὶ ποιητικῆς ἐκφράσεις, καλλιπεῖς προτάσεις καὶ ἐξωραϊστικὰ λογοτεχνικὰ σχήματα θὰ μπορούσε ἡ θεολογία τοῦ Σταυροῦ νὰ βρεῖ ἀπήχηση στίς ἀνθρώπινες καρδιές, ὅταν καὶ μόνον στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων, πόνος, θυσία, ἄσκηση, ἐγκράτεια ἢ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων δυσανα-

σχετεῖ καὶ ὀργίζεται; Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ βρεῖ πρόσφορο ἔδαφος τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ γιὰ ὑπομονὴ στίς θλίψεις, καρτερία στίς δοκιμασίες, γιὰ συσταύρωση μὲ τὸν Λυτρωτὴ σύμφωνα μὲ τὸν αἰώνιο λόγος Του: “Ὅστις οὐ βαστάζει τὸν Σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου οὐ δύναται εἶναι μου μαθητής”; Πῶς θὰ ἐγκολπωθοῦμε τὴν ἀέναο χάρη που ἐκπηγάζει ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο Κύριο, ὅταν μὲ ναρκισσισμὸ θητεύουμε στὰ πάθη μας καὶ ἡ φιλαυτία, ὁ ἔωσφορικός ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἀπληστία ἀποτελοῦν τὴν πεμπτούσια τοῦ εἶναι μας; Πῶς θὰ παρουσιαστεῖ ἐλκυστικὴ καὶ ἀξιομίμητη ἡ σταυρικὴ ζωὴ σ’ ἓναν κόσμον που κυριαρχεῖ ἡ ἀχαλίνωτη ἐπιθυμία γιὰ κορεσμὸ τῶν ἡδονῶν, που μοναδικὴ του ἐπιδίωξη εἶναι ἡ εὐμάθεια, ὁ πλουτισμός, ἡ ἀφθονία, ἡ ἄνεση;

Θὰ προσκυνήσουμε ἀσφαλῶς τὸ Τίμιο Ξύλο τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως καὶ τὴ νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Τὰ χεῖλη μας θὰ τολμήσουν νὰ προσφάσουν τὸ Ζωοποιὸ Σταυρὸ ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά μας τί θὰ γίνει; Θὰ παραμείνει ψυχρὴ, ἀσυγκίνητη, ἀταπεινῶτη, παρασάγγας μακρὰ ἀπὸ τὸ ὑπερούσιον

πνεῦμα τῆς θυσίας, τῆς ταπεινώσεως, τῆς κενωτικῆς ἀγάπης τοῦ Θεανθρώπου; Ἔχουμε ἀναλογισθεῖ ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἔμψυχο θυσιαστήριο ὅπου ὁ Κύριος προσφέρεται ὡς θύτης καὶ θῦμα γιὰ τὴ σωτηρία μας;

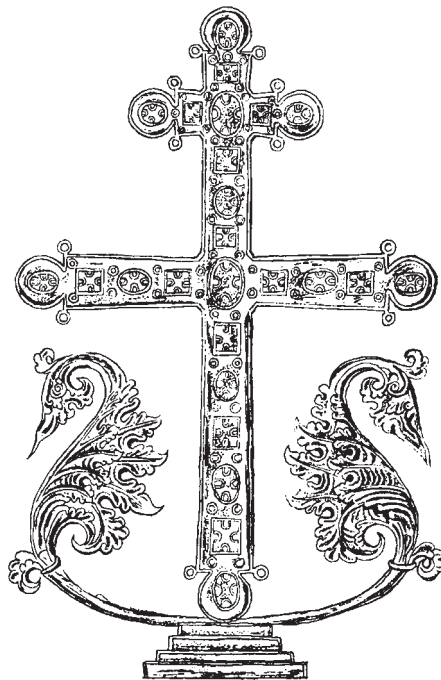
Θὰ μπορέσουν τὰ θολωμένα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μάτια μας νὰ ἀτενίσουν μὲ ἱερὸ δέος καὶ συντριβὴ τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ; Τὰ μεμολυσμένα αὐτιά μας θὰ συλλάβουν τὸ νόημα τῶν Δεσποτικῶν λόγων: “Πάτερ ἄφες αὐτοῖς ...”; Ἡ ἀνυπέρβλη θεϊκὴ ἀγάπη καὶ ἀνεξικακία θὰ ταρακουνήσει τὴ μικροψυχία, τὴν κακότητα, τὴν ἐκδικητικότητα, τὴ δυσκολία μας νὰ συγχωρήσουμε ἐκείνους ποὺ μὲ λόγια, ἔργα, παραλείψεις μᾶς ζημίωσαν, μᾶς πόνεσαν, μᾶς ἔβλαψαν; Θὰ προσηλώσουμε τὴ δακρυσμένη ματιὰ μας στὸ καταματωμένο καὶ γεμάτο πληγὰς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὼς ἡ δικὴ μας ἁμαρτωλότητα, ἀμετανοησία, ἐμπάθεια, ἀσυνέπεια εἶναι συνυπεύθυνη γιὰ τὴ σιωπηλὴ ὀδύνη τοῦ Ἐσταυρωμένου; Πὼς ἄραγε ἀντιδροῦμε ἐμεῖς

σὲ περιπτώσεις χλεύης, ὄνειδισμοῦ, περιφρόνησης;

Πόσα μαθήματα ἀλήθεια μᾶς προσφέρει ἡ ἐνατένιση τοῦ σιωπηλοῦ, σεμνοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ πάνω στὸ φονικὸ ὄργανο τοῦ Σταυροῦ. Σὲ ὅλους ἐμᾶς ποὺ ἀγωνιοῦμε μὲ τὴν ψευδαίσθηση τῆς ἀνακάλυψης ἐνὸς Χριστιανισμοῦ σὰ μέτρα μας. Ἐναν Χριστιανισμὸ εὐκολο, ἄκοπο, χωρὶς πόνον, στερήσεις, θυσίες. Σὲ μᾶς ποὺ γογγύζουμε μὲ τὸ παραμικρὸ, παραπονούμεστε κάθε ὥρα καὶ στιγμή καὶ δὲν διστάζουμε νὰ ἐγκαλέσουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ προκύπτουν στὴν καθημερινότητά μας καὶ ὀφείλονται κατὰ τὸ πλεῖστον στὴν ἀδιάκριτη συμπεριφορὰ μας, στὴν ἀφροσύνη μας καὶ τὴν ὑπερτροφικὴ ἐγωπάθειά μας.

Σὲ ὅλους ἐμᾶς τοὺς “ἐκλεκτοὺς”, ποὺ μὲ περίσσεια αὐθάδεια διακηρύσσουμε ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ξέχασε, δὲν μᾶς ἀγαπᾷ, δὲν ἀπαντᾷ σὶς προσευχὰς μας...

Διαμαρτυρόμαστε γιὰ τὸ πονοῦμε. Οἱ ἄφρονες! Πὼς γίνεται νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ πόνος εἶναι Σταυρὸς καὶ Σταυρὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός;

ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἄρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη
Ἱεροκήρυκος

Η νομική ρύθμιση τῶν κανόνων συμβίωσης ἑνὸς ζευγαριοῦ ἢ ὁποῖα ἐπιχειρεῖται μὲ τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὸ “Σύμφωνο συμβίωσης” ἔρχεται νὰ ἀναγνωρίσει μιὰ ἤδη ὑφισταμένη κατάσταση γιὰ τὴν ὁποῖα ἐπιμαρτυροῦν τόσο ἡ ποιμαντικὴ πράξη ὅσο καὶ ἡ κοινωνικὴ πραγματικότητα. Ἐκεῖνο πού θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει ὡς ἐκκλησία δὲν εἶναι τὸ (προφανές) δικαίωμα τοῦ νομοθέτη νὰ νομοθετεῖ, ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ σταθοῦμε ποιμαντικὰ ἀπέναντι στὰ κοινωνικὰ δεδομένα πού ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ ρύθμιση θὰ δημιουργήσει.

Ἡ νομοθετικὴ ρύθμιση μπορεῖ νὰ ρυθμίζει μιὰ ὑφισταμένη κατάσταση, αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει καθόλου πὼς δὲν θὰ λειτουργήσει στὴν κατεύθυνση μιᾶς νέας κοινωνικῆς δυναμικῆς. Μὲ ἀπλά λόγια μπορεῖ ὄντως πολλὰ ζευγάρια νὰ συζοῦν ἐκτὸς γάμου, ὅμως τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτά, καὶ μάλιστα τὰ νεότερα σὲ ἡλικία, προσβλέπουν στὸ γάμο, τὸν ὁποῖο ἀπλῶς μεταθέτουν χρονικὰ γιὰ οικονομικοὺς ἢ ἄλλους λόγους. Ἡ νομιμοποίηση τῆς κοινῆς συμβίωσης, διὰ

τῆς ὁποίας αὐτὴ θὰ ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ προνόμια ἑνὸς γάμου, καθιστᾷ τὸ γάμο σχεδὸν περιττό. Σὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο βρίσκεται καὶ ἡ νέα κοινωνικὴ δυναμικὴ πού θὰ ἀναπτυχθεῖ, γιὰ τὴν ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ποιμαντικὰ ἔτοιμοι.

Κάθε πρόβλεψη γιὰ τὴ πορεία τῶν “Συμφώνων συμβίωσης” εἶναι παρακινδυνευμένη. Ἐχοντας ὅμως τὴν ἐμπειρία τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ τῆς ἀπήχησής του μέσα στὴν κοινωνία, μποροῦμε κατ’ ἀναλογία νὰ εἰκάσουμε ὅτι καὶ τὰ σύμφωνα συμβίωσης θὰ ἀκολουθήσουν μιὰ ἀντίστοιχη πορεία: λίγα στὴν ἀρχή, περισσότερα στὴ συνέχεια, ἀξανανόμιστα μὲ γεωμετρικὴ πρόοδο ἀκολουθῶς. Μάλιστα, παρὰ τὴν πρόνοια τοῦ νομοθέτη ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν τὰ ἑτερόφυλα ζευγάρια εἶναι βέβαιο ὅτι σύντομα τὸ μέτρο θὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὰ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσουν ὄχι μόνον νὰ “νομιμοποιήσουν τὴ σχέση τους”, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχουν ἴσα δικαιώματα μὲ τὰ ἑτερόφυλα σὲ ζητήματα υἰοθεσίας, τεκνοποιίας κλπ.

Εἶναι φανερό ἀπό τὰ παραπάνω ὅτι τὸ σύμφωνο συμβίωσης θὰ ἀλλάξει ριζικά τὴ μορφή τῆς συζυγίας καὶ τῆς οἰκογένειας. Ποιά θὰ εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς ἐκκλησίας ἀπέναντι σὲ αὐτὲς τὶς ἀλλαγές; Αὐτὴ θὰ κριθεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνειδησία, ἡ ὁποία φανερώνεται κυρίως ἀπὸ τὴ μορφή τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσας. Δυστυχῶς εἶναι πάρα πολὺ συχνὸ τὸ φαινόμενο οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν ὄρο “θρησκευτικὸς γάμος” ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ “ἐκκλησιαστικὸς γάμος”. Θρησκευτικὸς εἶναι ὁ γάμος ποὺ γίνεται μὲ ἓνα θρησκευτικὸ τελετουργικόν. Ἐκκλησιαστικὸς εἶναι ὁ γάμος ἐκεῖνος ποὺ γίνεται στὴν προοπτικὴ τῆς ἐκκλησιοποίησης τῶν πάντων, στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ μυστηρίου ποὺ εἶναι “μέγα εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν”, κατὰ τὸν Ἄπ. Παῦλο. Ἡ προβολὴ τοῦ ὄρου “θρησκευτικὸς γάμος” ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἐπίσημα χεῖλη ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν μαρτυροῦν ὅτι τελικὰ ὡς ἐκκλησία δίνουμε περισσότερο βάρους στὴν τελετουργία καὶ ὄχι στὴ θεολογία καὶ ἀνθρωπολογία τοῦ γάμου. Ὁ γάμος στὸν Ναὸ εἶναι καλὸς ἐπειδὴ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὰ σκαλοπάτια γιὰ νὰ βγάλουμε τὶς φωτογραφίες, τὸ νυφικὸ καὶ τὴν ὄλη glamour ἀτμόσφαιρα... Μέχρις ἐκεῖ φτάνει ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ γάμου. Ἴσως τελικὰ ἐμεῖς πρῶτοι ἀπο-ἱεροποιήσαμε τὸν γάμο ἐμμένοντας στὴν τελετουργία καὶ ἀγνοώντας τὴ θεολογία του, ποὺ πρέπει νὰ τὴ ξαναβροῦμε ἐπειγόντως.

Ἄν μπορούσαμε νὰ ξαναβροῦμε τὴ θεολογία τοῦ γάμου καὶ νὰ τὴν κηρύξουμε στὸν κόσμον θὰ ἀποκαλύ-

πταμε τὴ μεγάλη “ἁμαρτία” τοῦ νέου νομοσχεδίου: ρυθμίζοντας κυρίως τὰ οικονομικὰ καὶ τὰ κληρονομικὰ τοῦ ζευγαριοῦ τὸ “Σύμφωνο συμβίωσης” ἔρχεται νὰ ἀποκαλύψει ὅτι δὲν εἶναι πλέον ὁ ἄνθρωπος μέτρον τῶν χρημάτων ἀλλὰ τὸ χρῆμα μέτρον τοῦ ἀνθρώπου. Τελικὰ, ἡ μεγάλη “ἁμαρτία” τοῦ “Σύμφωνου συμβίωσης” εἶναι ὅτι “συρρικνώνει” τὸν ἄνθρωπο, ἀφαιρώντας του τὰ συναισθήματα, τὶς προσδοκίες, τὸν ψυχισμό, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπη, μὲ ἄλλα λόγια ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὸν κάνουν ἄνθρωπο. Γι’ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο θὰ πρέπει νὰ κηρύξουμε καὶ πάλι τὸ ἀληθινὸ νόημα τοῦ γάμου ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἱερότητα καὶ μοναδικότητα τῶν σχέσεων ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ μοναδικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ μαρτυρεῖ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὸ Ἕσσμα Ἕσμάτων, ποὺ δὲν μετροῦ οἰκονομικὰ μεγέθη ἀλλὰ τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς, μὲ τὰ λόγια τῆς νύμφης στὸ νυμφίον της: “Θές με ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὸν βραχίονά σου... ὅτι κραταῖα ὡς θάνατος ἀγάπη...”.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ

Δημήτρη Μαυρίδη

Συγγραφέα

Υπάρχουν πολλοί ιστορικοί λαοί. Αυτοί, όμως, που μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ως κοσμοϊστορικούς είναι λίγοι. Οί Έλληνες είναι ένας κοσμοϊστορικός λαός. Σε αυτό όλοι συμφωνούν. Έκείνο που κάνει τους Έλληνες κοσμοϊστορικό λαό είναι λιγότερο ή ιστορική παρουσία τους και περισσότερο ή σχέση τους με την οικουμένη. Η σχέση αυτή είναι πολιτισμική: οί Έλληνες δίνουν ένα παράδειγμα, ένα τρόπο βίου, που μπορεί να θεωρηθεί ως πρότυπο. Αυτό το ιδιαίτερο και σπάνιο φαινόμενο το χαρακτηρίζουμε ως οικουμενικότητα.

Η οικουμενικότητα είναι κάτι που συνεχίζει και συμπληρώνει την έντελέχεια και τη μεγάλη σημασία ενός πολιτισμικού περιβάλλοντος, ώστε αυτό να προβάλλει ως παγκόσμιο πρότυπο. Η οικουμενικότητα είναι ένα άνοιγμα προς τον κόσμο και ένα σύνολο αξιών που δωρίζεται. Η οικουμενικότητα βρίσκεται πέρα από σκοπιμότητες, αφού προσδιορίζει την οικουμένη ως πολιτισμική αντίληψη.

Η εποχή της κλασσικής αρχαιότητας είναι μία εποχή οικουμενικότητας κατ' έξοχήν. Η γλώσσα, οί συνήθειες και το σύνολο των πολιτισμικών χαρακτηριστικών των Ελλήνων γίνονται διεθνές πρότυπο. Η κλασική αρχαιότητα συνεχίζει σε όλη την ανθρώπινη ιστορία να αποτελεί μιὰ φωτεινή έστία, στην οποία

όχι μόνο αναφέρονται οί αιώνες, αλλά και επιστρέφουν.

Ο βυζαντινός κόσμος αποτελεί και μία νέα πολιτισμική πρόταση με βάση τη σύνθεση διάφορων πολιτισμικών στοιχείων, στην οποία οί Έλληνες και ή κλασική κληρονομιά τους πρωταγωνιστούν. Το Βυζάντιο δημιουργεί ένα καθαρώς πνευματικό πολιτισμό, όπου ο κόσμος καθαγιάζεται και ο άνθρωπος προορίζεται προς τη θέωση. Κατά τους μακρούς αιώνες του Βυζαντίου ή Αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης-Κωνσταντινούπολης ακτινοβολεί και γίνεται πηγή μίμησης.

Οί μεγάλες μεταναστεύσεις και ή ανάδυση, μέσα από τον δυτικό ρωμαϊκό κόσμο, των συγχρόνων ευρωπαϊκών λαών θα φέρουν στο προσκήνιο νέες αντιλήψεις πολιτισμού και τρόπων βίου. Η λογική γίνεται τώρα το απόλυτο κριτήριο. Ο κόσμος χωρίζεται σε έμπειρικό και υπερβατικό. Ο άνθρωπος βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν απόμακρο Θεό. Η Δυτική Ευρώπη χαρακτηρίζεται από τον δυναμισμό της επέκτασης και της αλλαγής. Το άνοιγμα στην οικουμένη σημαίνει τώρα την παγκόσμια κυριαρχία. Την παγκόσμια επέκταση της Ευρώπης εγκαινιάζουν οί Σταυροφορίες προς την Ανατολή, με κορυφαίο γεγονός την πρώτη άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1204. Γεγονός, που θα προετοιμάσει την πτώση της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτο-

κρατορίας ἢ Ρωμανίας, ὅπως εἶναι τὸ ὄνομά της.

Ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀποτελεῖ ἡ ἀναγεννητικὴ διάθεση ποὺ ἐμφανίζεται ὡς περισυλλογή, ἀνάμνηση καὶ διακαῆς ἐπιθυμία ἐπιστροφῆς. Τοὺς πρώτους τρομεροὺς αἰῶνες μετὰ τὴν πτώση τῆς Κωνσταντινούπολης ἀκολούθησε ἡ θαυμαστὴ ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα. Οἱ Ἕλληνες, παρὰ τὴν πολιτικὴ ὑποταγὴ τους, ὀργανώνονται συλλογικὰ καὶ διαπρέπουν καὶ πάλι στὸ ἐμπόριο καὶ στὴν οἰκονομία. Οἱ κοινότητες τῶν Ρωμηῶν συνιστοῦν ἓνα καινούργιο κόσμο, πρότυπο καὶ πηγὴ μίμησης γιὰ λαοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς. Ὡστόσο, ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῶν Ρωμηῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας γίνεται μὲ πρότυπο τὴ Δύση. Ἀπὸ τὸ ἀντιλατινικὸ φρόνημα τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βυζαντίου, ὅταν ἀπορρίφθηκε συλλήβδην κάθε ἰδέα συναλλαγῆς μὲ τὴ Δύση, θὰ φτάσουμε στὴν αἴγλη καὶ τὸ δέος γιὰ τὴν Εὐρώπη τοῦ Διαφωτισμοῦ. Μετὰ τὸ 1922 ὁ εὐρύτερος ἑλληνικὸς κόσμος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς παύει νὰ ὑπάρχει. Οἱ Ἕλληνες συγκεντρώνονται στὰ στενὰ ὄρια ἑνὸς ἐθνικοῦ κράτους. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι ἱστορικὰ καὶ πνευματικὰ πρωτοφανές.

Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη θὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἀναλυτικὴ ὀρθολογικὴ μέθοδο ὡς κεντρικὸ ἐργαλεῖο μιᾶς νέας ἀνθρωποκεντρικῆς θεώρησης τοῦ κόσμου. Ἡ ὑποταγὴ τῆς φύσης, ἡ ἐκμετάλλευσή της καὶ ἡ τεχνικὴ εἶναι αὐτὰ ποὺ θὰ ἐπιβάλουν νέους τρόπους βίου. Ἡ κατάληξις εἶναι ἡ ὁμογενοποίησις τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πολι-

τισμῶν μὲ τὴν καταστροφή τῶν πολιτισμικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων. Μὲ πρότυπα τὶς δυτικῆς βιομηχανικῆς κοινωνίας καὶ τὸν δυτικὸ ἀντιπροσωπευτικὸ φιλελεύθερο κοινοβουλευτισμὸ ἓνας καθαρὰ ὑλικὸς πολιτισμὸς ἀναδύεται. Γιὰ πολλοὺς, αὐτὸ ποὺ συμβαίνει τοὺς τελευταίους αἰῶνες εἶναι ὁ θρίαμβος ἑνὸς μὴ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ βασίζεται στὴν καταστρεπτικὴ ἰδέα τῆς ἀένας τεχνοοικονομικῆς ἀνάπτυξης.

Οἱ Ἕλληνες σήμερον ἀποτελοῦν ἓνα ὀλιγάριθμο κρατικοποιημένο ἔθνος. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ὀμιλεῖται ἀπὸ λίγα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ἡ παραγωγὴ πολιτισμοῦ, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελεῖ παράδειγμα ἢ λόγος μίμησης, εἶναι ἐλάχιστη. Ἐχει διατυπωθεῖ ἡ ἄποψη ὅτι ἡ ἴδρυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους στὴν περιφέρειαν τοῦ τότε Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ ἐπιστροφή τοῦ κέντρου βάρους τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη στὴ Νότια Ἑλλάδα σηματοδοτοῦν τὸ τέλος του. Πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα βιαστικὸ συμπέρασμα. Τὰ τελείως πρόσφατα κοσμοϊστορικὰ γεγονότα: ὁ πολυκερματισμὸς τοῦ κόσμου, τὸ τέλος τῶν ἰδεολογιῶν, ἡ ἀπαξίωσις τῶν οὐτοπιῶν, ἡ κρίσις τοῦ δυτικοῦ ὀρθολογισμοῦ, ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἰδέας τῆς προόδου, ἡ διάψευσις τῆς τεχνικῆς καὶ τὸ περιβαλλοντικὸ πρόβλημα, ὀδηγοῦν σὲ συνολικὴ ἀναθεώρησις τοῦ ζητήματος τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ μεταφυσικὴ σκέψις καὶ ὁ μῦθος ἐπιστρέφουν. Σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ, μορφῆς ἐπιστροφῆς στοὺς ἑλληνικοὺς αἰῶνες ἴσως ἀποδειχθοῦν καὶ πάλι ἀναγκαῖες.

“ΔΙΑΦΟΡΑ” - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ βιβλίο πὸν ἐπιμελήθηκε ἡ κυρία Ἐριφύλη Κοντοπούλου εἶναι πρόκληση καὶ ἀνάκληση τῆς μνήμης γιὰ γεγονότα καὶ μύθους μὲ τοὺς ὁποίους μεγαλώσαμε καὶ οἱ ὁποιοὶ διαμόρφωσαν τὴν ταυτότητά μας, προσωπικὴ καὶ συλλογικὴ.

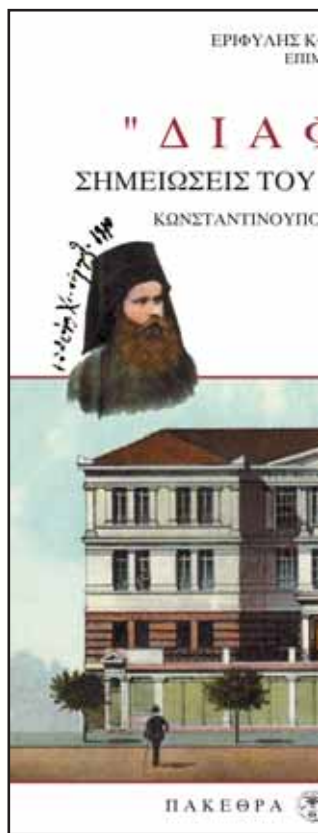
Στὴ Μικρὰ Ἀσία Κλῆρος καὶ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦσαν ἓνα σῶμα, σύμφωνα μὲ τὸν εὐχαριστιακὸ τρόπο ζωῆς πὸν βιώνουμε στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Κλῆρος καὶ Λαὸς συμπορεύονταν στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, στὶς νικητήριες γιορτὲς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ στὶς θρηνωδίες γιὰ τὴν ἦττα, γιὰ τὸ μαρτύριο καὶ τὴ θυσία. Στὸ θρῆνο γιὰ τὶς ἐστίες πὸν ἔχασαν, μὰ πὸν εὐτυχῶς μετὰ ἀπὸ ἐνενήντα περὶπου χρόνια δὲν φαίνεται νὰ ξεχάστηκαν.

Σήμερα, ἀπὸ τὶς ἀλησμόνητες αὐτὲς πατρίδες καὶ τὶς πατρογονικὲς ἐστίες, μᾶς μένουν τὰ μεγάλα καὶ ὁμορφα κτίρια, οἱ ἐκκλησίες, τὰ ἀστικά καὶ τὰ ἀγροτικὰ σπίτια, ἀλλὰ καὶ τὰ γεφύρια, οἱ βρύσες, μὲ τὶς ἑλληνικὲς τους ἐπιγραφές. Τὰ κτίρια πὸν ἀπέμειναν καὶ οἱ μύθοι τῶν πατέρων μας εἶναι ὅ,τι μᾶς ἔμεινε. Μᾶς ἔμεινε ἡ μνήμη καὶ αὐτὴν καλοῦμαστε νὰ διατηρήσουμε.

Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ τελοῦμε μνημόσυνα γιὰ τὴν Μικρασία. Ὅμως, τὰ μνημόσυνα αὐτὰ χρειάζεται νὰ ἀντιμετωπίζονται ὅπως καὶ τὰ μνημόσυνα

πὸν τελοῦμε στὴν λατρευτικὴ πράξη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα πὸν δὲν βρισκονται πιά κοντὰ μας, πὸν πέθαναν, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία κοιμήθηκαν, καὶ προσδοκοῦμε τὴν ἀνάστασή τους. Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι χρειάζεται νὰ τηρήσουμε τὴ μνήμη μας ζωντανή, νὰ γνωρίζουμε ποιοὶ εἴμαστε, ἀπὸ πὸν ἐρχόμαστε. Ἀκριβῶς γιὰ νὰ γνωρίζουμε πὸν πηγαίνουμε.

Διατηροῦμε ζωντανὴ σήμερα τὴ μνήμη τῶν πατέρων μας τῆς Μικρασίας, μὲ τὰ προσκυνηματικὰ ταξίδια στὴ γῆ τους, μὲ τὴν καταγραφή, μελέτη καὶ δημοσίευση τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τους, μὲ τὴ μελέτη τῶν ἔργων τῶν χειρῶν τους. Τὴ μνήμη τους διατηροῦν οἱ ἐκδόσεις κειμένων, φωτογραφιῶν, ἢ καταγραφή τῆς μουσικῆς παράδοσης καὶ τῶν χορῶν τῆς Μικρασίας. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διασώζουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, τὸ ἦθος τους, κατὰ συνέπειαν τὴν πίστη τους. Τὴν πίστη τους στὸ Θεὸ καὶ τὴν

ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΤΣΙΤΕΡ

Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη
Πρωτοσυγγέλλου

ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὲς οἱ σκέψεις γεννήθηκαν μέσα μου παίρνοντας στὰ χέρια μου πρὶν λίγο καιρὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἡρακλῆ Τσίτερ. Διάβασα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ γιὰ

τὸν Ἔθνομάρτυρα Ἅγιο Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσόστομο. Διαβάζοντας κείμενα τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης καὶ παρατηρώντας φωτογραφίες ἀπὸ τὰ ἔργα του στὴ Δράμα, στὴν γενέτειρά του Τρίγλια, καὶ στὴ Σμύρνη, καταλαβαίνουμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἕναν ἐκκλησιαστικὸ ἄνδρα πὸν βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλη βυζαντινὴ μας παράδοση, αὐτὸ πὸν λέμε συχνὰ ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.

Στὸ βιβλίον αὐτὸ δίνεται μιὰ συνοπτικὴ μέν, μὰ ὀλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς προσωπικότητας τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης. Στὰ

κείμενά του παρουσιάζεται μὲ ζωντάνια ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης πὸν υπερασπίζεται τὰ ἐθνικὰ καὶ ἱστορικὰ δίκαια τοῦ ποιμνίου του. Δὲν κουράζε-

ται νὰ στέλνει ἐπιστολὲς στοὺς πολιτικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ νὰ τοὺς ἐνημερώνει γιὰ τὰ δίκαια τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Παράλληλα, στέλνει λεπτομερεῖς ἐκθέσεις στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴν κατάσταση πὸν ἐπικρατοῦσε στὴν ἐπαρχία του, τὴ Δράμα ἢ ἀργότερα τὴ Σμύρνη. Καταγράφει μὲ κάθε λεπτομέρεια τοὺς διωγμοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὴ Δράμα ἀπὸ τοὺς ἑξαρχικούς Βουλγάρους καὶ τοὺς Τούρκους ἀτάκτους στὴν Μικρὰ Ἀσία. Ἀναφέρει μὲ ἀκρίβεια τὰ βίαια γεγονότα καὶ δολοφονικὲς πράξεις κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἐκθέσεις του εἶναι τεκμηριωμένες καὶ ἀποτελοῦν γιὰ ὅλους μας μνημεῖα τῶν ἀγῶνων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ταυτόχρονα, εἶναι γιὰ τοὺς ἱστορικούς πολῦτιμες πηγὲς γιὰ τὴν διερεύνηση τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ τόπου μας.

Ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος εἶναι ἕνας ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης πὸν βιώνει τὴ χαρὰ, τὶς προσδοκίες, ἀλλὰ καὶ τὸν πόνο τοῦ ποιμνίου του, συμπάσχει μὲ αὐτό. Οἰκοδομεῖ τὴν πρόοδο τοῦ ποιμνίου του καὶ χαίρεται μὲ τὴν πρόοδό του. Κτίζει ἐκκλησίες, ἀνοικοδομεῖ σχολεῖα στὰ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας του, ἰδρύει πολιτιστικὰ σωματεῖα, γυμναστικούς καὶ μουσικούς συλλόγους.

Συνεχίζεται

25# ΜΑΡΤΙΟΥ

Γρηγορίου Μαλικιώση
Φιλολόγου

*Τῆς ἀγάπης αἵματα μέ πορφύρωσαν
καὶ χαρὸς ἀνείδωτες μέ σκιάσανε
ὀξειδωθήκα μέσ στη νοτιά τῶν ἀνθρώπων
Μακρινὴ Μητέρα, Ρόδο μου Ἀμάραντο*

Οἱ στίχοι τοῦ ποιητῆ ἀπεικονίζουν ἀνάγλυφα τῆ βιωματικῆ σχέση τοῦ λαοῦ μας μέ τῆ Μακρινὴ Μητέρα, τῆ Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ.

Ρόδο Ἀμάραντο ἢ Παναγία, στήριγμα καὶ ἐλπίδα γιὰ κάθε ἄνθρωπο πού τὴν ἐπικαλεῖται, ὅπως ὁ ποιητής, στίς δύσκολες στιγμές του.

Ρόδο Ἀμάραντο ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Ἡ χαρμόσυνη εἶδηση πού φέρνει στὴ Μαρία ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ σηματοδοτεῖ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ προαιώνιου σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Μιά σωτηρία ὅμως πού προϋπέθετε καὶ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου. Σὲ μιὰ σκληρὴ ἐποχὴ μέ τὴ δική της σκληρὴ ἠθικὴ ὁ Εὐαγγελισμὸς φέρνει τὴν Ἑλπίδα: Φέρνει τὸ Χριστιανισμό, Ρόδο Ἀμάραντο ὡς τίς μέρες μας, πού εὐαγγελίστηκε καὶ θεμελίωσε πανανθρώπινες ἀξίες, ἀδιανόητες γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καί, δυστυχῶς, ἴσως καὶ γιὰ σήμερα.

Στὴ Μακρινὴ Μητέρα στράφηκαν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅταν ἔδωσαν τὸ μεγάλο ὄρκο νὰ ἀποτινάξουν αἰῶνες δουλείας. Καὶ τὴ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐπέλεξαν, ὄχι τυχαῖα, γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ μεγάλου Ἀγῶνα. Ἄλλωστε, σὲ ὅλη τὴ σκοτεινὴ περίοδο στήριγμα καὶ ἐλπίδα ἔβρισκαν μέσα στὴ θρησκευτικὴ τους παράδοση.

Ὁ οὐρανὸς σέ προσκαλεῖ καὶ ἡ κόλαση βου-

χίζει

*Ἡ μαύρη γῆ σκιρτᾷ ὡς χοχλὸ μέσ στοῦ νεροῦ
πού βράζει*

*Σφόδρα σκιρτοῦν μακριὰ πολὺ τὰ πέλαγα καὶ
οἱ βράχοι.*

Σύσσωμος κληρὸς, λαὸς, στρατὸς ἔλαβε μέρος στὴν Ἐπανάσταση. Οἱ Ἕλληνες τὰ δύο πρῶτα ἔτη πετυχαίνουν σημαντικὲς νίκες καὶ ἐδραιώνουν τὸν Ἀγῶνα στὴν Πελοπόννησο καὶ τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα. Ταυτόχρονα ἡ Ἐπανάσταση ἐξαπλώνεται καὶ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα.

Ἡ ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς, ἡ νίκη στὰ Δερβενάκια, οἱ ναυτικοὶ θριάμβοι τοῦ Παπανικολῆ καὶ τοῦ Κανάρη καθὼς καὶ οἱ ὀμότητες τῶν Τούρκων θὰ ἀναγκάσουν τὴ συντηρητικὴ καὶ μουδιασμένη εὐρωπαϊκὴ διπλωματία νὰ ἀσχοληθεῖ μέ τὸ ἑλληνικὸ κίνημα. Καὶ τὴν ἀρχικὴ ἀρνητικὴ στάση της θὰ διαδεχτοῦν προσπάθειες γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς αὐτόνομου ἑλληνικοῦ κράτους.

Παράλληλα στὴν Εὐρώπη ἀναπτύσσεται ἓνα συνταρακτικὸ φιλελληνικὸ κίνημα, καθὼς ἡ ἑλληνικὴ προσπάθεια συγκλονίζει καὶ γεμίζει μέ ἐλπίδα τοὺς ὑποδουλωμένους καὶ καταπιεσμένους λαοὺς. Ὁ φιλελληνικὸς αὐτὸς πυρετὸς ἦταν γενικός, ἔγινε “ἡ θρησκεία τῆς νεότητος καὶ τῶν γηρατειῶν” καὶ ἐκδηλώθηκε μέ ποικίλες μορφές.

Μετὰ τίς μεγάλες ἐπιτυχίες ὅμως ἔρχονται τὰ πρῶτα νέφη. Ὁ ὀδυνηρὸς ἐμφύλιος πόλεμος στὸν ὁποῖο ἔχουν ἐμπλακεῖ οἱ Ἕλληνες νοσηρὸ σύμπτωμα πού σκιάζει κάθε μεγάλο γεγονός τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας- ἀποδου-

ναμώνει τὴν ἀγωνιστικὴν τοὺς διάθεσιν καὶ ἀπειλεῖ τὴν Ἐπανάστασιν. Οἱ Τοῦρκοι ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐσωτερικὴν διχόνοια τῶν Ἑλλήνων καὶ σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Αἰγύπτιους, τὸ 1824, προκαλοῦν πλήγματα εἰς τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου καὶ εἰσβάλλουν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα. Καὶ συναντοῦν τοὺς κατοικοὺς ἐξαθλιωμένους καὶ κουρασμένους ἀπὸ τῆς ἐμφύλιος συγκρούσεως. Ἡ ζοφερὴ ἀτμόσφαιρα σφίγγει τῆς ψυχῆς τῶν ἀγωνιστῶν.

*Ὀλίγο φῶς καὶ μακρινὸ σὲ μέγα σκοτὸς καὶ ἔρημος
Κι ὅπου ἡ βουλή τοὺς συμφερόντων καὶ ὅπου τὸ πόδι χάρος
Ἡ δύναμις σου πέλαγος καὶ ἡ θέλησί μου βράχος.*

Αὐτὲς τῆς κρίσιμες σκοτεινὲς ὥρες ἡ δύναμις καὶ ἡ θέλησις τῶν Ἑλλήνων μὲ κύριους ἐκφραστὲς τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Μακρυγιάννη, τὸν Καραϊσκάκη θὰ κρατήσουν ζωντανὸν τὸν Ἄγωνα μὲ αἱματηρῆς θυσίαι καὶ μεγάλες ἀπώλειαι. Καὶ ἓνα ἐξωτερικὸν γεγονός θὰ τοὺς προσφέρει σημαντικὴ βοήθεια: Τὸ 1827 εἰς τὸ Ναβαρίνο ὁ στόλος τῶν Δυνάμεων καταβυθίζεται τὸν τουρκοαιγυπτιακὸν στόλον. Ἡ Ἐπανάστασις ἔχει σωθεῖ.

Οἱ ἄοκνες προσπάθειαι τοῦ πρώτου κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, καθὼς καὶ τὰ συγκρουόμενα συμφέροντα τῶν Δυνάμεων θὰ φέρουν τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα: τὸ 1830 ἡ Ἑλλάδις γίνεται ἀνεξάρτητον κράτος.

Οἱ μεγάλες θυσίαι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅμως δὲ βροῦσαν πλήρη δικαίωσιν. Μικρὴ μόνον καὶ καταματωμένη γωνία τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους γινόταν ἐλεύθερη. Ἡ Ἑλλάδις θὰ χρειαστεῖ ἄλλα 100 χρόνια γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴν ἐθνικὴν

τῆς ὀλοκλήρωσιν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ ἑλληνικὸν κίνημα εἶχε πολὺ μεγάλη σημασίαν, γιὰτις ἔδωκε πνοὴν εἰς τῆς προοδευτικῆς ιδέαις σὲ μιὰ ἐποχὴ σκοταδισμοῦ.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψηὴ ὁ ἀγὼνας τῶν Ἑλλήνων μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει θέσιν κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν.

*Δὲν τοὺς βραβαίνει ὁ πόλεμος ἀλλ' ἔγινε πνοὴ τοὺς
Στῆς κορασιῶν νὰ τραγοῦδοῦν καὶ εἰς τὰ παιδιὰ νὰ παίζουσι.
Τὰ σπλάχνα τοὺς καὶ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἤσυχάζουσι.*

Γιὰ 10 χρόνια ὁ πόλεμος ἔγινε πνοὴ, τρόπος ζωῆς, καθημερινὸν ἀγώνισμα γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Τιμοῦμε σήμερον ἐμβληματικῆς μορφῆς ποὺ ἔδωσαν τὴν ἴδιαν τοὺς τὴν ζωὴν εἰς τὸ μεγάλο Ἄγωνα: τὸν ἥρωικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Παπαφλέσσα, τὸν Ἄνδρουτσο, τὸν Ἐμμανουὴλ Παπαῦ, τὸν Μπότσαρη, τὸν Ἀθανάσιον Διακόν.

Τιμοῦμε ὅμως καὶ τοὺς ἀνώνυμους ἐλευθέρους πολιορκημένους ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας. Στὸ Μεσολόγγιν, εἰς τὴν Χίο, εἰς τὴν Ψαρά, εἰς τὸ Σοῦλι καὶ εἰς πολλὰ ἀκόμη μέρη γράφτηκαν ἐνδοξαι ματωμέναι σελίδαι τῆς Ἐπανάστασις. Ἄπλοιοι, καθημερινοὶ ἄνθρωποι ὑπάκουσαν εἰς τὸ σύνθημα “Ἐλευθερία ἢ Θάνατος” καὶ, προκειμένου νὰ ἀποφύγουν τὴν ἀτιμωτικὴν σκλαβίαν, ἐπέλεξαν τὸν ἥρωικὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀθανασία.

*Εἶν ἔτοιμοι εἰς τὴν ἀσπονδὴν πλημμύραν τῶν ἀρμάτων
δρομὸν νὰ σχίσουν τὰ σπαθία καὶ ἐλεύθεροι νὰ μείνουν
ἐκείθι μὲ τοὺς ἀδερφοὺς, ἔδωθε μὲ τὸ Χάρον.*

Η ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἄρχιμ. Πολυκάπου Δημητριάδη
Ἱεροκήρυκος

Μέσα στην Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή τὸ λειτουργικὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλάζει καὶ προσαρμόζεται στὸν πένθιμο χαρακτήρα τῆς περιόδου. Ἔτσι, πληθαίνουν οἱ Ἱερὲς Ἀκολουθίες μὲ τὴν προσθήκη τῶν Χαιρετισμῶν, τῶν Μεγάλων Ἀποδείπνων, τῶν Προηγιασμένων Θείων Λειτουργιῶν, τῶν Κατανυκτικῶν Ἐσπερινῶν, ἐνῶ δὲν τελεῖται πλήρης Θεία Λειτουργία, ἐκτὸς τῶν Σαββάτων καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅποτε τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τῶν Κυριακῶν, πού τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Σοφὰ σκεπτόμενοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ μὴ μείνουν οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ χωρὶς τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία τῆς Θείας Εὐχαριστίας, δηλαδή τῆς Μεταλήψεως τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθόρισαν τὴν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Δώρων.

Τί εἶναι ὁμῶς αὐτὴ ἡ Θεία Λειτουργία; Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἓνα μεῖγμα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ Ἐσπερινοῦ μέχρι τὴν Εἴσοδο καὶ τὰ Ἀναγνώσματα καὶ τμημάτων τῆς Θείας Λειτουργίας (Κατηχούμενα,

Εὐαγγέλιο [ἐὰν προβλέπεται], μεταφορὰ Τιμίων Δώρων στὴν Ἁγία Τράπεζα, Πληρωτικά, Μετάληψη). Δὲν εἶναι πλήρης Θεία Λειτουργία, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τὸ οὐσιαστικότερο μέρος πού εἶναι ὁ καθαγιασμὸς τῶν Τιμίων Δώρων.

Ὁ καθαγιασμὸς τοῦ Ἁγίου Ἄρτου γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων γίνεται στὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Σαββάτου ἢ τῆς Κυριακῆς. Ὁ προηγιασμένος Ἄμνος φυλάσσεται μέσα στὸ Ἅγιο Ἄρτοφόριο πού βρίσκεται ἐπάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς τελέσεώς της. Ἀκόμα ἡ ἀμφίεση τῶν κληρικῶν, καθὼς καὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ τῶν λοιπῶν καλυμμάτων εἶναι πένθιμη (π.χ. χρώματα μαῦρα, μώβ καὶ βαθέα ἐρυθρά).

Ἀρχαία παράδοση τῆς Ἐκκλησίας φέρει ὡς συγγραφέα τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Δώρων τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Διάλογο, Πάπα Ρώμης.

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαροστή μᾶς προσφέρει ἀπειρες εὐκαιρίες νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ γνωρίσουμε περισσότερο τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀφοσιωθοῦμε στὴν ἀνάγκη τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας.

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΣΤΟ “ΟΥΛΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ” ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Νικολάου Ντάλτα
Θεολόγου

“**Α**ὐτὸ τὸ θάρρος εἶν’ τρελλόν,
σὺ τίποτε δὲν ἀξίζει, ὅποιος τὸ
συλλογισθῆ τοῦ λόγου του σκοτίζει:
εὐκαιρα παντεχαίνομεν καὶ κεφαλο-
πονοῦμεν, στήν ἄμμον καὶ εἰς τὸ
νερὸν κτίζομεν καὶ θαρροῦμεν”
 (“Ἐτέρα ἱστορία τῶν κατὰ Οὐγγρο-
βλαχίαν τελεσθέντων...” (στίχ. 2341-
2344, ἔκδ. E. Legrand, Bibliothèque
Grecque vulgaire, τόμ. B , 1881).

Διαβάζοντας τὴν εἰσηγητικὴ ἔκθε-
ση τοῦ Ρ. Ντεμπρέ πρὸς τὸν σοσιαλι-
στῆ Ὑπουργὸ τῆς Γαλλίας, Ζ. Λάγκ
(ἢ ἑλληνικὴ μετάφραση ἀπὸ τὸν Γ.
Καραμπελιά, ἔκδ. Ἐστίας) θυμήθηκα
μιά πραγματικὴ ἱστορία πὸν σχε-
τικὸς μὲ τὰ ἐκπαιδευτικὰ θέματα κα-
θηγητῆς ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ξάνθης
μοῦ εἶχε κάποτε διηγηθεῖ. Ἐνας Γάλ-
λος φιλόσοφος, σὲ μιὰ διεθνῆ σοσια-
λιστικὴ συνάντηση, ἀπευθυνόμενος
στὸν παριστάμενο Κουβανὸ Ὑπουρ-
γὸ Παιδείας, τοῦ ἐξήγησε μὲ σαφή-
νεια γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερφη-
νεύεται γιὰ τὸ ἐκπολιτιστικὸ καὶ
ἐκπαιδευτικὸ μοντέλο πὸν ἐφαρμο-
ζόταν ἀπὸ τὴν τότε κυβέρνησι τοῦ
Κάστρο. Ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ
Γάλλου φιλοσόφου πρὸς τὸν Κου-

βανὸ Ὑπουργὸ ἦταν ἀπλή καὶ ἀφο-
πλιστικὴ. Ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐπιτρέπο-
νταν ἐλεύθερα ἢ ἀνάγνωσι καὶ ἡ με-
λέτη βιβλίων ἀπὸ τὸν διαφορετικὸ
“χώρο”, ἀφοῦ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παι-
δείας δὲν μπορούσε ἢ δὲν ἠθέλε νὰ
διαβάσει ἀκόμα καὶ τὸ “Ὁ Ἀγών
μου” τοῦ Χίπλερ, τί τὸ χειρότερο
ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ μπορεῖς νὰ διαβά-
σεις κάτι καὶ νὰ σοῦ ἀπαγορεύει ἕνα
καθεστὼς ἢ καὶ ὁ ἴδιος σου ὁ ἑαυτὸς
νὰ τὸ κάνεις; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἂν
κάτι πὸν δὲν ὑπάρχει τὸ δαιμονοποι-
εῖς γιὰ νὰ τὸ ἀπορρίψεις ἢ δὲν σοῦ
ἐπιτρέπει ἢ ἄρχουσα ἰδεολογία νὰ τὸ
προσεγγίσεις, τότε ποιὸ διαφορετικὸ
ὄρισμὸ θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε
στὴν ἔννοια τῆς ἀγροαμματοσύνης; Ὁ
σοσιαλιστῆς Ὑπουργὸς τοῦ Κάστρο
κατάλαβε ἀπὸ τότε ὅτι δὲν μπορεῖς
νὰ καυχᾶσαι ὅτι καταπολεμᾶς τὸν
ἀναλφαβητισμὸ ὅταν δημιουργεῖς μὲ
τὸν τρόπο σου μιὰ κατηγορία ἀγροαμ-
μάτων. Γιατί τί ἄλλο παρὰ ἀγροαμ-
ματος εἶναι ἐκεῖνος πὸν μπορεῖ νὰ γνω-
ρίσει, νὰ μελετήσῃ, νὰ διαβάσει καὶ
νὰ ἐνημερωθεῖ ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέ-
πεται νὰ τὸ κάνει ἢ τοῦ ἔμαθαν νὰ
μὴν πρέπει νὰ τὸ κάνει; Βέβαια, ἡ πε-

ρεμβολή του Γάλλου φιλοσόφου δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀπάντηση. Μὲ σιωπηλὸ καὶ διακριτικὸ τρόπο ἀποκλείστηκε ἀπὸ μελλοντικὲς συναντήσεις τοῦ χώρου. Τί νὰ τὸν κάνεις ἄλλωστε τὸν ἀντιρρησία καὶ τὸν αἰρετικό;

Ἐπάρχει ὁμως καὶ κάτι ἄλλο ποὺ θυμήθηκα καὶ τὸ ὀφείλω σὲ φίλο, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ὑπηρετεῖ σὲ Λύκειο τῆς περιοχῆς τῶν Παρισίων. Ὅταν ὁ φίλος αὐτὸς σπούδαζε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Στρασβούργου, ἓνας γνωστὸς καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης ἀναγκαστόταν νὰ ὀργανώνει, στὸ πρῶτο τρίμηνο τῶν μαθημάτων του, εἰσαγωγικὰ φροντιστηριακὰ μαθήματα γιὰ νὰ προσανατολίσει καὶ νὰ γνωρίσει στοὺς φοιτητὲς του, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ “οὐδετερόθησκα” δημόσια σχολεῖα, ἔννοιες ἀπαραίτητες γιὰ νὰ κατανοήσουν τὴν Τέχνη καὶ τὸν Πολιτισμὸ. Οἱ φοιτητὲς τῶν οὐδετερόθησκων σχολείων ἀγνοοῦσαν τὴν ἱερὴ ἱστορία τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν καὶ πολὺ περισσότερο τοῦ χριστιανισμοῦ στὸ γαλλικὸ χῶρο. Κάποιοι τίτλοι ποὺ χαρακτήριζαν καὶ προσδιόριζαν ἓνα “χριστιανικὸ” ἔργο τέχνης, ἀκόμα ἱστορικὰ πρόσωπα-πρωταγωνιστὲς σὲ ἓνα μνημεῖο πολιτισμοῦ, δὲν μπορούσαν νὰ γίνουν προσιτὰ καὶ κατανοητὰ γιὰτὶ ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἢ ἠθελημένη ἀγνοία τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἀπέρριπτε τὸ χριστιανικὸ καὶ θρησκευτικὸ παρελθὸν τῆς Γαλλίας. Ἐραγε ὁ ἴδιος ὁ Γάλλος φιλόσοφος, ὁ ἐπισκέπτης τῆς Κούβας, τί θὰ ἔλεγε καὶ πῶς θὰ χαρακτήριζε μιὰ χώρα, ὅταν ἢ Παιδεία της θέλει νὰ ἀγνοεῖ καὶ νὰ ἐπιβάλλει ἐπιλεκτικὰ τὴν γνώση; Δὲν

ἔχουμε καὶ στὴν περίπτωσή αὐτὴ μιὰ δεύτερη χώρα ἀγραμμάτων;

Ἐνας βιωματικὰ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ ν’ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἀγραμμάτων. Καὶ αὐτὸ ἐπειδὴ διὰ τῆς παρουσίας του στὸ θεανθρώπινο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, βιώνει τὴν πραγματικότητα τῆς ὑπαρξῆς τοῦ Θεοῦ ἔνωμένος μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ κτιστοῦ χώρου καὶ ἀνερχόμενος διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν χῶρο τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Θεό, δαμάζοντας διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐφραμοστέας πράξης **ΝΟΥ, ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΗ** στὸ πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς, ὁ ὀρθόπρακτα καὶ ἀληθινὰ ζῶν καὶ ὑπάρχων Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ὅ,τι ἀκούει καὶ διαβάσει τὸ ἀξιολογεῖ μὲ βάση στὸ ἂν ἢ ὄχι συνεισφέρουν στὴ ζωσα πραγματικότητα ποὺ βιώνει. Μιὰ πορεία σὲ συνέπεια μὲ τὴ στάση ζωῆς μέσα ἀπὸ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν ποὺ ὁ “Νέος Ἀδάμ”, ὁ Χριστὸς προσδιορίζει γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἀντιθέτως, στὸ χῶρο τοῦ “Παλαιοῦ Ἀδάμ” συνεχίζεται διαχρονικὰ ἢ ἴδια στάση ποὺ ὀδήγησε στὴν πτώση καὶ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό. Γνωστὸς διανοούμενος, ποὺ ἀσχολεῖται καὶ στὸ χῶρο τῆς πολιτικῆς, δήλωσε σὲ συγγενικό του πρόσωπο ποὺ εἶναι μοναχὴ σὲ κάποια Μονὴ ὅτι εἶναι ἀνοησία κάποιοι ν’ ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀπλὰ πολλοὶ τοῦ χώρου του θέλουν νὰ ὑπάρχουν ξέχωρα ἀπὸ τὸν Θεό.

Συνεχίζεται

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπιμέλεια:

Ἀρχιμ. Πολυκάριου Δημητριάδη

Ἱεροκήρυκος

ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὴ Δευτέρα 21 Ἰανουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς εἰσόδου μας στὸ νέο ἔτος, ἔκοψε τὴν βασιλόπιτα τῶν στελεχῶν ποὺ διακονοῦν ἐθελοντικὰ στὴν Τράπεζα Ἀγάπης. Προηγήθηκε ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Τιμίου Προδρόμου. Ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε ὅλα τὰ στελέχη ποὺ συμμετέχουν ἐνεργὰ στὴ σημαντικὴ αὐτὴ προσπάθεια τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Τὴν καθιερωμένη πρωτοχρονιατικὴ βασιλόπιτα ἔκοψε ὁ Ἱερατικός Σύνδεσμος τῆς Μητροπόλεώς μας σὲ ἐκδήλωση ποὺ πραγματοποιήθηκε τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 27 Ἰανουαρίου στὴ Λέσχη Ἀξιωματικῶν Φρουρᾶς Ξάνθης. Τὴν παράσταση ἔκλεψαν τὰ παιδιά τῶν κληρικῶν μας, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν τὰ δῶρα τους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας 28 Ἰανουαρίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, μετὰ ἀπὸ πολὺμηνη ἀσθένεια, ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸς Χριστόδουλος. Χιλιάδες λαοῦ προσήλθαν στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν γιὰ νὰ ἀποτίσουν φόρο τιμῆς στὸ σκήνωμα τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τριημέρου λαϊκοῦ προσκυνήματος. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τελέσθηκε τὴν Πέμπτη 31 Ἰανουαρίου μετὰ τιμὲς ἐν ἐνεργείᾳ Πρωθυπουργοῦ, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ. Π. τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν παρουσία τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου, Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, Ρουμανίας κ.κ. Δανιὴλ, Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομου, Ἀλβανίας κ.κ. Ἀναστασίου, Τσεχίας κ.κ. Χριστοφόρου καὶ συμπάσης τῆς πολιτειακῆς, πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας.

Ὁ Μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος,

ἐκλεκτὸς γόνος τῆς πόλεώς μας, ὑπῆρξε γιὰ μιὰ δεκαετία ὁ χαρισματοῦχος καὶ διορατικὸς Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀφήνει ὑψηλὲς παρακαταθήκες καὶ μνήμη πὺν θὰ μείνει αἰῶνια.

ΕΟΡΤΗ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, προστατῶν τῆς Παιδείας, ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη ὀργάνωσε ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης 29 Ἰανουαρίου στὸ Πνευματικὸ Κέντρο, μὲ ὀμιλητὴ τὸν Ἀναπληρωτὴ Καθηγητὴ τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας τοῦ Δ.Π.Θ. κ. Ἐμμανουὴλ Βαρθούνη, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: “Τριῶν Ἱεραρχῶν λαϊκὴ λατρεία”. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας, παρουσία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, ἐκπαιδευτικῶν, μαθητῶν καὶ πλήθους κόσμου. Ἀκολούθησε ἡ τέλεση μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν καὶ διδασκάλων τοῦ Γένους καὶ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΣΣΑΣ

Μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα ὑποδέχθηκε ἡ κωμόπολη τῆς Γενισέας, τὸ ἀπόγευμα τῆς 1ης Φεβρουαρίου, τὸ ἀντίγραφο τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Παναγίας Ἱεροσολυμιτίσσης, προερχόμενο ἀπὸ τὴ Γεσθημανή. Τὴν ἱερά εἰκόνα συνόδευσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ.κ. Ἡσύχιος, ἱε-

ράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, μεταφέροντας τὴν εὐλογία τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου. Ὁ Σεβ. Καπιτωλιάδος ἀνέγνωσε Πατριαρχικὸ Γράμμα, σχετικὸ μὲ τὴ μεταφορὰ καὶ τὴ γνησιότητα τοῦ ἀντιγράφου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ.κ. Ἡσύχιος μετὰ τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ.κ. Παντελεήμονος, προέστησαν τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Γενισέας. Ἡ Ἱερά εἰκόνα θὰ παραμείνει στὸν ἐν λόγῳ Ἱερὸ Ναὸ γιὰ νὰ εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μαρτυρεῖ τὸ σύνδεσμο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴ Σιωνίτιδα Ἐκκλησία.

ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη Ξάνθης σὲ συνεργασία μὲ τὸν τοπικὸ Σύλλογο Πολυτέκνων πραγματοποιοῖσε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο, τὸ ἀπόγευμα τῆς 4ης Φεβρουαρίου, τὴν καθιερωμένη κοπὴ τῆς βασιλόπιτας. Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία ὡς στοργικὴ μητέρα, προσέφερε χρηματικὰ βοηθήματα στοὺς ἀριστούχους μαθητὲς καὶ μαθήτριες, γόνους πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΝΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν Πέμπτη 7 Φεβρουαρίου, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξε νέο Προκαθήμενό της τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ.κ. Ἱερώνυμο. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλο-

γικής διαδικασίας χαροποίησε τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας πὸν πανηγύρισε τὸ γεγονός τῆς ἐκλογῆς ἀξίου καὶ σεμνοῦ Ἱεράρχου στὸ πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἐνθρόνισή του πραγματοποιήθηκε στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν τὸ Σάββατο 16 Φεβρουαρίου.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΑΡΑΣ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

Τὴν Τετάρτη 27 Φεβρουαρίου ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία εἶχε τὴν εὐλογία νὰ ὑποδεχθεῖ τὴν τιμία κάρα τοῦ νεοφανοῦς ἀγίου μάρτυρος Ραφαήλ, τὴν ὁποία μετέφερε, μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ.κ. Ἰάκωβος.

Στὴν ὑποδοχὴ τῆς τιμίας κάρας στὰ προπύλαια τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ παρέστησαν ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ μέγα πλῆθος πιστῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ.κ. Παντελεήμονα. Ἀκολούθησε δέηση καὶ ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις μετὰξὺ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ κατόπιν ἐψάλη Ἱερὰ Παράκληση. Τὸ μεσημέρι ἡ Τιμία Κάρα μεταφέρθηκε στὴν ἔδρα τοῦ Δ' Σώματος Στρατοῦ πρὸς εὐλογίαν τοῦ Διοικητοῦ, τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν Στρατιωτῶν.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τὸν Σεβ. Μητροπολίτη μας ἐπισκέφθηκε στὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο, τὴν Παρασκευὴ 29 Φεβρουαρίου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Εὐριπίδης Στυλιανίδης. Ὁ Σεβασμιώτατος ὑποδέχθηκε μὲ θερμά λόγια τὸν Θρακιώτη Ὑπουργὸ καὶ εἶχε μαζί του γόνιμη

καὶ ἐποικοδομητικὴ συνομιλία.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Στὰ πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς διοργανώθηκε ἐκδήλωση στὴν αἴθουσα τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, τὴν Πέμπτη 20 Μαρτίου μὲ ὀμιλητὴ τὸν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτὴ π. Νικηφόρο Μικραγιαννανίτη, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὶς πρόσφατες ἐμπειρίες του ἀπὸ τὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρὸ στὸ Κογκό, χωρὸ ποιμαντικῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεντρώας Ἀφρικῆς.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου ἐπισκέφθηκε στὶς 22 Μαρτίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, προκειμένου νὰ προστῆ τῆς ἐτήσιας πανηγύρεως τῆς Μονῆς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, προσκεκλημένος τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. π. Ἰωσήφ. Ὁ Σεβασμιώτατος προεξήρχε τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ὀμίλησε στὴν πανηγυρικὴ Τράπεζα καὶ εἶχε τὴ δυνατότητα συμπνευματισμοῦ μὲ τοὺς Ἅγιορεῖτες Πατέρες.

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ

Τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἐντείνεται καὶ ἡ πνευματικὴ τροφοδοσία τῶν πιστῶν μὲ τὴ σπορά τοῦ Θείου Λόγου. Ἡ Ἱερά μας Μητρόπολις προσκάλεσε ἐκλεκτοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, προκειμένου νὰ ὀμιλήσουν ἐπίκαιρα στοὺς Κατανυκτικοὺς Ἑσπερινοὺς ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. Τὴν Α' Κυ-

ριακή τῶν Νηστειῶν τὸν Μοναχὸ π. Ἄρσενιο Βλιαγκόφτη, τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τὸν Πανοσ. Ἄρχιμ. π. Θεόφιλο Ζησόπουλο, τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τὸν Πανοσ. Ἄρχιμ. π. Ἀστέριο Χατζηνικολάου, Προϊστάμενο τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων “Ο ΣΩΤΗΡ”, τὴν Δ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τὸν Πανοσ. Ἄρχιμ. π. Κωνσταντῖνο Σακαρίδη, Προϊστάμενο τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων “Η ΖΩΗ” καὶ τὴν Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τὸν Πανοσ. Ἱερομόναχο π. Φιλόθεο Γρηγοριάτη.

ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ

Στὰ πλαίσια λειτουργίας τῆς Σχολῆς Γονέων, τοῦ Ὁργανισμοῦ Νεότητος καὶ Πολιτισμοῦ, κατὰ τὸ παρελθὸν τρίμηνο πραγματοποιήθηκαν με ἐπιτυχία στὸ Πνευματικὸ Κέντρο οἱ παρακάτω ἐκδηλώσεις-ὁμιλίες: Τὴν Κυριακὴ 27 Ἰανουαρίου ὁμίλησε ἡ Θεολόγος Παιδαγωγὸς κα Χάρις Δημητρακούδη με θέμα: “Σκοτώνει ὁ γάμος τὸν ἔρωτα;”. Τὴν Κυριακὴ 10 Φεβρουαρίου ὁμίλησε ὁ Ψυχίατρος κ. Ἀλέξανδρος Γουλιανὸς με θέμα: “Ἐφηβεία, Μετάβαση πρὸς τὴν ὠριμότητα”. Τὴν Κυριακὴ 2 Μαρτίου ὁμίλησε ὁ Οἰκονομολόγος-Ἐκπαιδευτικὸς κ. Ἀντώνιος Κοσμίδης με θέμα: “Παιδικὸι Σταθμοί: Λύση ἀνάγκης ἢ ἐπιδίωξη κοινωνικοποίησης τοῦ παιδιοῦ;”

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Νομάρχη Ξάνθης κ. Γ. Παυλίδη, τὸν Δήμαρχο Ξάνθης κ. Μ. Στυλιανίδη καὶ τὸν Πρόεδρο τοῦ Ε.Β.Ε., ἐπισκέφθηκε

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**
Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης
κ.κ. Παντελεήμονος1
- **ΜΝΗΜΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**
Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης
κ.κ. Παντελεήμονος3
- **“ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ”**
Ἄρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου4
- **ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ
ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**
Ἄρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη6
- **ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ**
Δημητρίου Μαυρίδη8
- **“ΔΙΑΦΟΡΑ” - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΤΣΙΤΕΡ**
Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη.....10
- **25η ΜΑΡΤΙΟΥ**
Γρηγορίου Μαλικιώση12
- **Η ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗ
ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ**
Ἄρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη14
- **Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ
ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
ΣΤΟ “ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟ
ΣΧΟΛΕΙΟ” ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ**
Νικολάου Ντάλτα.....15
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ**
Ἄρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη17

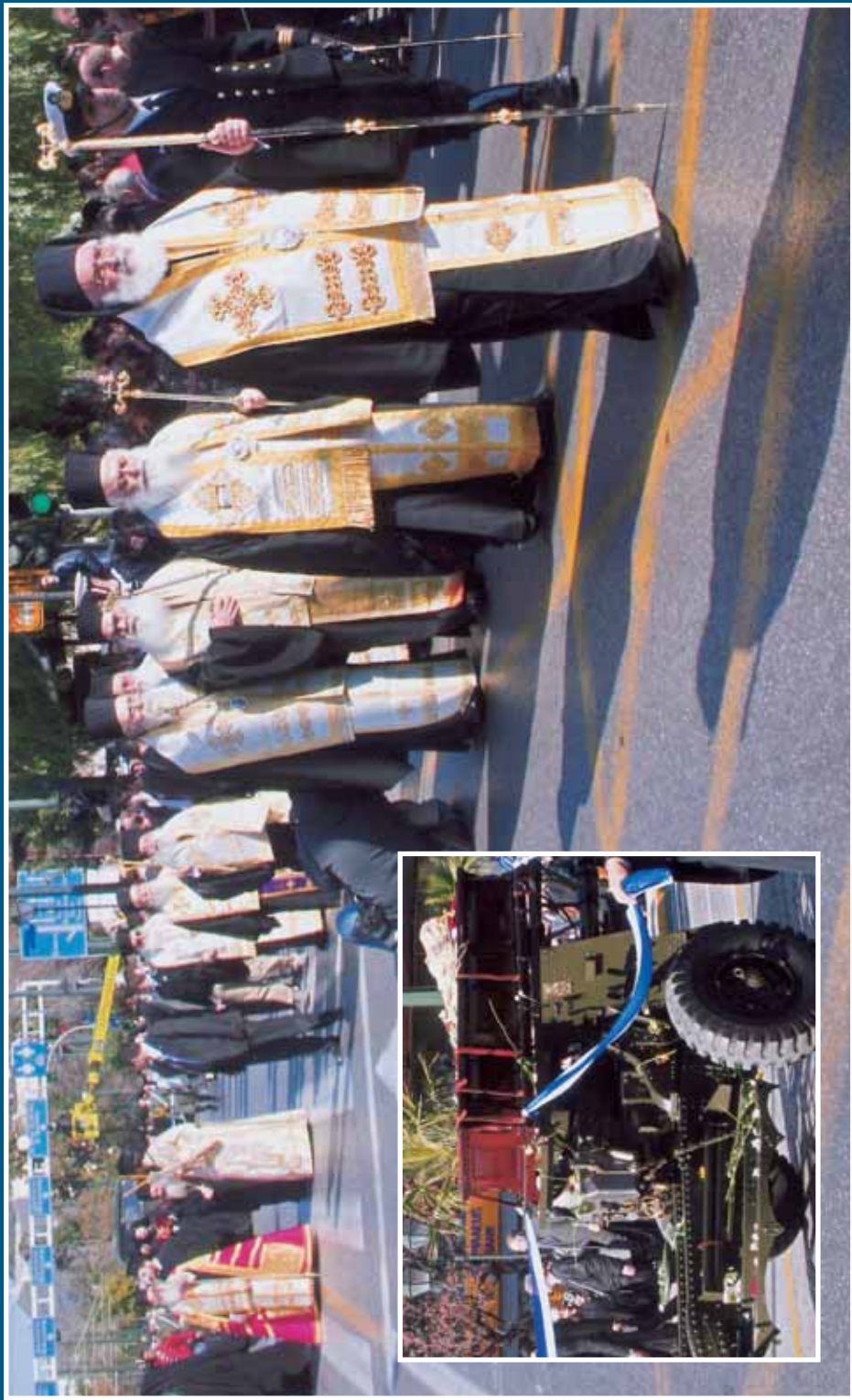
τὴν Καλαμάτα στὶς 28 καὶ 29 Μαρτίου, προκειμένου νὰ παραστοῦν στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ διοργανώθηκαν ἀπὸ τὸ Σύλλογο Βορειοελλαδικῶν Μεσσηνίας στὴν Καλαμάτα, με σκοπὸ νὰ προβάλλουν τὴν ἀκριβὴ Ἑάνθη καὶ τὴν περιοχὴ τῆς.

Ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Μητροπόλεως.

Ὁ Μητροπολίτης μὲ τὰ παιδιά τῶν Ἱερέων.

Ἡ ἔκφορὰ τῆς σοροῦ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου.